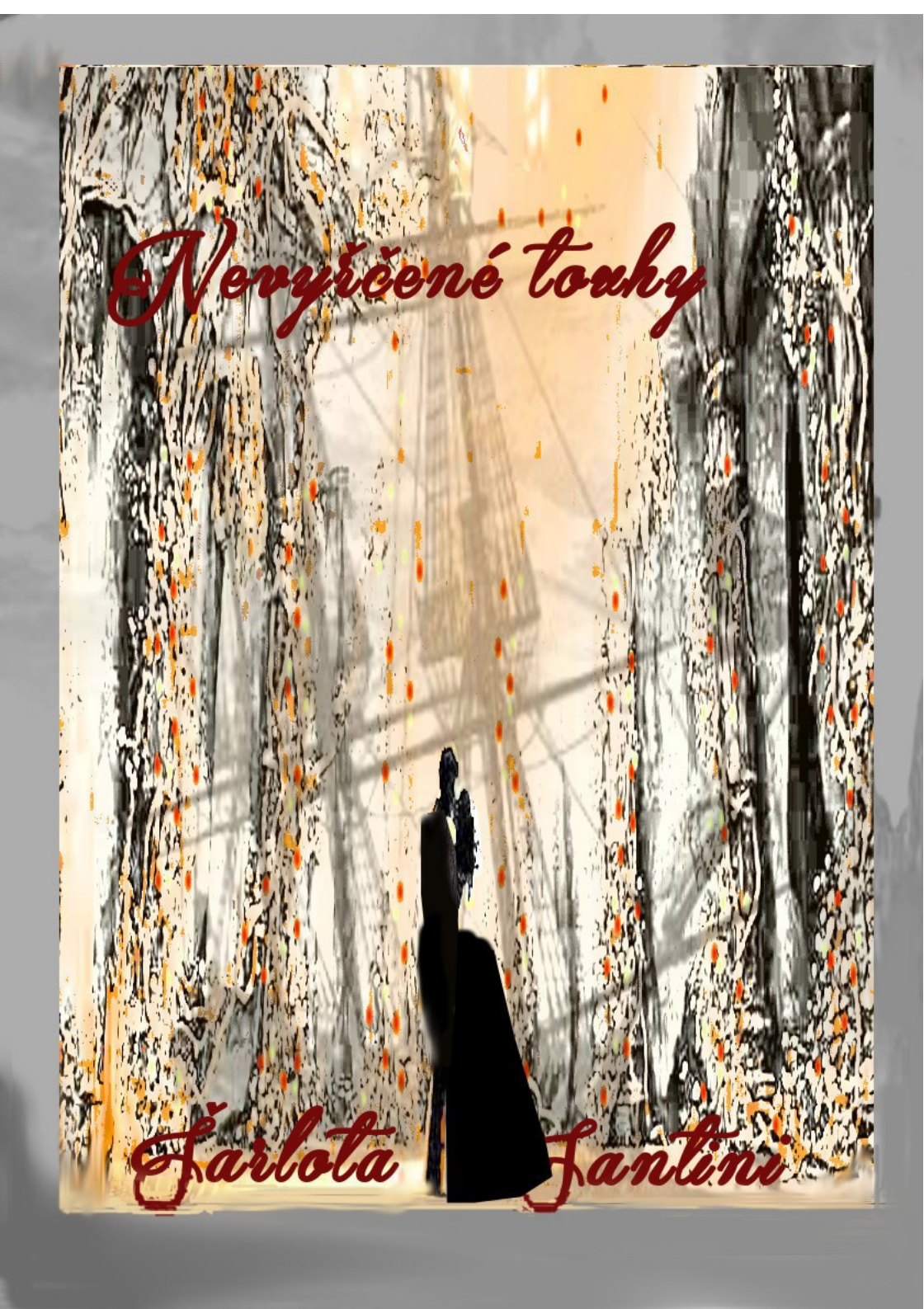
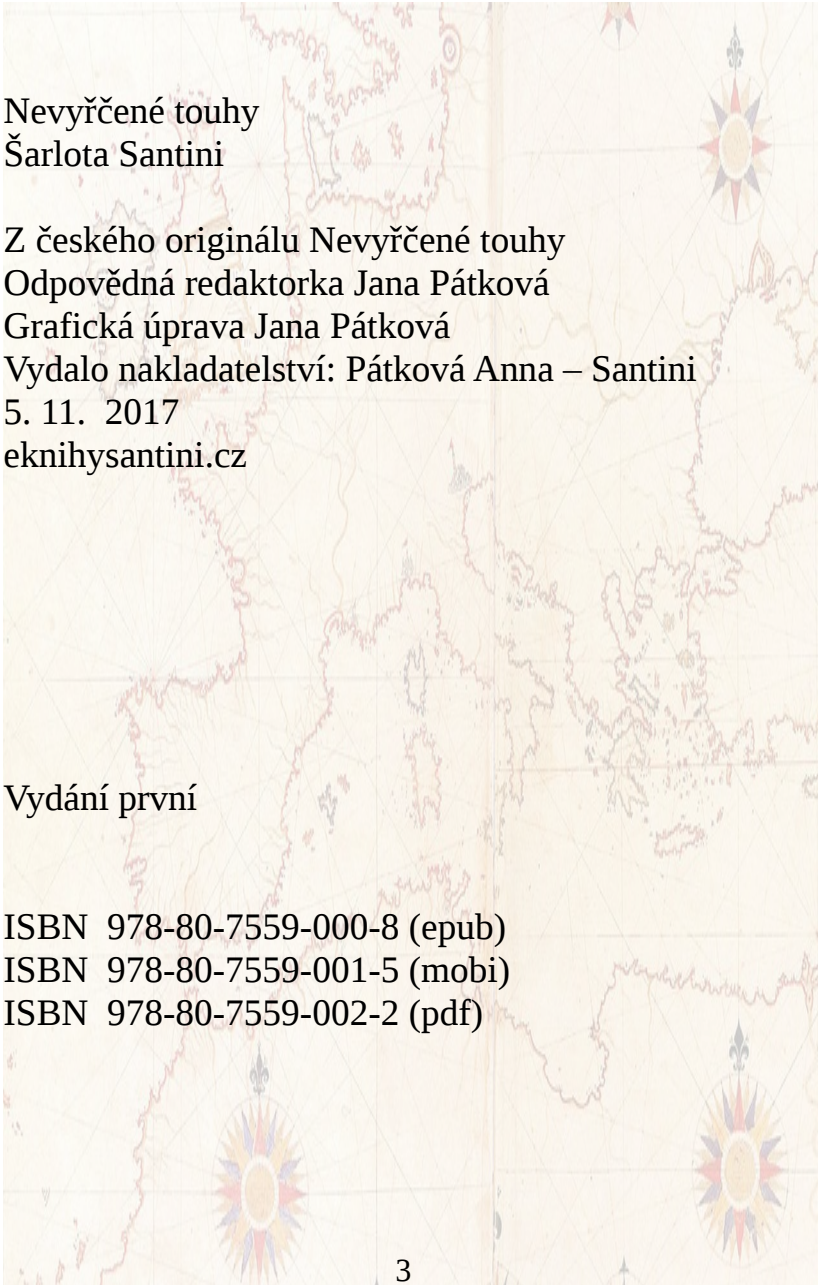

The background of the book cover is a detailed illustration of a winter scene. It features a dense forest of tall, slender trees with dark, textured bark. The ground is covered in a layer of snow, and the air is filled with falling snowflakes. In the center, a bright, glowing light source, possibly the sun or moon, creates a strong lens flare effect, illuminating the scene. The overall color palette is dominated by whites, greys, and blacks, with a warm, golden glow from the central light source.

Nevyřčené touhy

Āarlota Fantini

The background of the entire page is a faded, historical-style map. It features a grid of latitude and longitude lines. Several compass roses are visible, each with a central sun-like emblem and radiating points in various colors (red, blue, yellow). The map's lines and colors are muted, serving as a decorative backdrop for the text.

Nevyřčené touhy

Šarlota Santini

Z českého originálu *Nevyřčené touhy*

Odpovědná redaktorka Jana Pátková

Grafická úprava Jana Pátková

Vydalo nakladatelství: Pátková Anna – Santini

5. 11. 2017

eknihysantini.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7559-000-8 (epub)

ISBN 978-80-7559-001-5 (mobi)

ISBN 978-80-7559-002-2 (pdf)

Obsah

1. část.....	7
Kapitola 1 - Mladí milenci.....	8
Kapitola 2 - V moci kláštera.....	20
Kapitola 3 - Muž z podpalubí.....	32
Kapitola 4 - Dáma v kalhotách.....	44
Kapitola 5 - Král a korzár.....	53
Kapitola 6 Pod rouškou tmy.....	58
Kapitola 7 - Ztracená nevěsta.....	66
Kapitola 8 - Bitva dvou zemí.....	71
Kapitola 9 - Divoká kočka.....	78
Kapitola 10 - Šílený vévoda.....	86
Kapitola 11 - Měsíce čekání.....	90
Kapitola 12 - Vévoda ztrácí stopu.....	94
Kapitola 13 - Nová země.....	98
Kapitola 14 - Hledání Julie.....	107
Kapitola 15 - Vzdálená touha.....	112
Kapitola 16 - Žena, kterou vyplavilo moře.....	116
Kapitola 17 - Chceme žít.....	119
Kapitola 18 - Život v Nové Francii.....	123
Kapitola 19 - Isla del Diablo.....	127
Kapitola 20 - Návrat do Francie.....	135
2. část.....	140
Kapitola 21 - Svědomí Jamese Shellyho.....	141
Kapitola 22 - Pánem na své lodi.....	148

Kapitola 23 - Noc v jeskyni.....	155
Kapitola 24 - Druhá výprava.....	160
Kapitola 25 – Elaine.....	171
Kapitola 26 - Bez možnosti návratu.....	177
Kapitola 27 - Návrat z Hochelaga.....	181
Kapitola 28 - Elaine a Luisa.....	188
Kapitola 29 - V přístavu Marseille.....	194
Kapitola 30 - Lod' na obzoru.....	200
Kapitola 31 - Setkání plné zklamání.....	205
Kapitola 32 - Tuhá zima ve Stadaconě.....	213
Kapitola 33 - Bonaventurův šťastný den.....	221
Kapitola 34 - Tajemný muž na plese.....	226
Kapitola 35 - Rozloučení s Julií.....	232
Kapitola 36 - Návštěva v La Rochelle.....	239
Kapitola 37 - Bonaventurův návrat.....	247
Kapitola 38 - Konečně spolu.....	252
Kapitola 39 - O samotě.....	260
Kapitola 40 - Sanguinario.....	267
Kapitola 41 – James opět ve hře.....	273
Kapitola 42 – Vévodovo bezvýznamné vítězství.....	280
Kapitola 43 – Valentine.....	287
Kapitola 44 – James na samém dně.....	291
Kapitola 45 – Tři rozhněvaní muži a jedna žena.....	298
Kapitola 46 – Rozloučení na tajném místě.....	307
Kapitola 47 – Příběh jejich života.....	311
Bonus.....	316
Pirátský slovník.....	319

1. část

Kapitola 1 Mladí milenec

stará dáma hledí z okna svého panství na zářivý

východ slunce. Před ní se rozkládá celé její panství, které bylo kdysi pouhým letním sídlem. Zeleň, kam oko dohlédne, zurčící potůčky, louky a lesy. Stařena má ve tváři jakousi nedočkavost. Po chvíli se otočí ke své vnučce, která sedí ještě u snídaně v čele dlouhého stolu.

„Děvče, jsem už moc stará na to, abych se sama šla projít. Musíš teď být staré bábě oporou. Mám něco důležitého na srdci. Jak jsem řekla, jsem už stará a kdo ví, jak dlouho tady budu ještě strašit.“ s úsměvem si povzdychne.

Srdce staré dámy je naplněno tolika vzpomínkami a příběhy. Zažila během svého dlouhého života mnohé změny. Svět, do kterého se narodila se měnil každým dnem. Nejsilnější země Evropy kolonizovaly nová a nová území nového světa – Ameriky, jakožto území španělské koruny, Nové Francie a

Britské kolonie. Žila ve světě, jehož duchem doby, byla neustálá změna, objevy, dobývání nových území a válčení o ně. Byl to svět dobrodruhů, objevitelů, králů a jejich korzárů. Mapy zaplňovaly nová města, údolí, řeky, moře a oceány. Každá země se snažila zabrat, co šlo, z velkého širého světa. Královské pokladnice se plnily a králové získávaly větší moc. Byl to svět zámořských objevů.

„Ale babi!“ nesouhlasí vnučka.

Vnučka, která nemá ani tušení, jak byla její rodina součástí těchto změn. Jak její rodina zasáhla do historie, netušila, že její členové tvořili dějiny zámořských objevů.

„Nepřerušuj mě. Teď tě vezmu na místo, na kterém jsem už strašně dávno nebyla. Tak mi podej ruku, abych se mohla opřít.“

Téměř dospělá dívka podpírá svoji starou, nemocnou babičku, která ji vede na odlehlé místo, daleko od lidí.

Uprostřed lesa vstoupí na rozbořené nádvoří a jako by se rázem ocitly v jiném světě. Obklopuje je několik rozbořených zdí, porostlých břečťanem a růžemi.

„Kde to jsme? Je to tu nádherné. V životě jsem tu nebyla,“ komentuje vnučka a rozhlíží se kolem.

„Nechodí sem mnoho lidí“ řekla stará dáma a sama se s údivem rozhlížela po několika rozbořených stěnách, které tu zůstaly z dob, kdy toto místo bylo letohrádkem. Doposud oplývalo květinami, vzduch byl promísen takovými vůněmi, že tvořil zvláštní konzistenci, působila tu nepopsatelná atmosféra. Vzduch přímo dýchal tajemstvím. Stařena přistoupila k rozbořené zdi, porostlé růžemi a položila na ni svoji vrásčitou ruku.

„Toto místo by mohlo vyprávět, ale protože bys nerozuměla jeho slovům, tak ti tento příběh budu vyprávět já. Jsi už dost stará na to, abys znala naše rodinné tajemství. A přísahám

Bohu, že je to pravda.

Začnu asi tím: před mnoha lety, v jednom anglickém městě Leicester, žila jedna anglo – irka. Otcem jí byl vysoce postavený Angličan, který matku našel v malé irské vesnici, jako velmi chudou dívku, avšak velmi krásnou. Ani mu tak nešlo o lásku, jako o vrcholný drahokam jeho truhlice bohatství. Dívka, v jejíchž žilách proudila divoká, irská krev, byla velmi vzpurná. Rodiče jí dali jméno Julie. Otec měl ve Francii, tady v La Rochelle, malé letní sídlo, kam posílal ženu s dcerou na léto, aby se mohl věnovat obchodům a mladším ženám. Matka se snažila držet dceru co nejvíce mimo Leicester. Daleko od tyranského, bohatstvím zaslepeného, Jamese Shellyho.

Cesta kočárem, kterou musely každé jaro podniknout přes půl Anglie, přes moře do přístavu La Rochelle, byla zdlouhavá a zabrala jim mnoho dní. Brávala s sebou jen komornou, chůvu a samozřejmě mužský doprovod v podobě 4 až 6-ti mužů, jedoucích vpředu a vzadu kočáru. Lidé, doprovázející Julii s matkou se nikdy za ta léta nezměnili.

V La Rochelle podnikaly kočárem výlety na pobřeží, kde si užívaly slunných pikniků.

Bylo i mnoho dní, které trávily pouze na letním sídle. Malá Julie často obelstila svůj doprovod, aby unikla. Sama se pak vydávala na výpravy po okolí. Při jedné z těchto výprav, uprostřed lesa, objevila zříceninu. Spíše by se dalo říct, že to bylo pár pobořených zdí. Ale to, co našla Julie mezi zdmi, bylo nadmíru úžasné. Kamenné zdi byly porostlé růžemi a břečťanem. Byla to prostě nádherná, kvetoucí zahrada, kde se dívka cítila příjemně. Od té doby si sem často chodila hrát.

Nikdy tam nepotkala živé duše, až jednou toto místo objevilo další dítě. Chlapec chodil zprvu jen tak okolo, švihal klackem do vzduchu a pokukoval po Julii. Ta si ho zvědavě prohlížela a čekala, co se bude dít dál. Nakonec se odvážil jí oslovit.

„Pěkný den, děvče. Ty si sem chodíš hrát?“ skrývá svou zvědavost za ledabylý tón. Hocha napadá spousta věcí, třeba co je to za krásnou holčičku, v těch dívčích bílých šatičkách, co tu dělá a kde asi bydlí? Měl spousty otázek, ale nikdy by se na ně nezeptal.

„Také tě zdravím, chlapče. Chodím. A co má být?“ ukázala růžky její dravost. Někdy jen tak, byla prostě drzá a nevyzpytatelná. Taková prostě byla a nikdo, ani její přísný otec, ani benevolentní matka, ani kdokoli jiný, s tím nic nenadělal.

„No nic, jen se mi tu taky docela líbí.“ přiznal. Ve skutečnosti skrýval obrovskou touhu si toto místo zabrat jen a jen pro sebe. Je tu opravdu krásně a ty rozbořené zdi připomínají hrad. Může tady svádět bitvy a dobývat hradby.

„Můžeš sem chodit taky, mně to nevadí. Aspoň tu nebudu sama a budu mít kamaráda.“ řekla roztomile. Stejně jako uměla už od malička zacházet s bičem, tak stejně tak i s cukrem. Což však patřilo k těm ženským zbraním, které určitě neokoukala od matky. Pokud vůbec, tak ne s jednáním s otcem, ale s jinými muži, kteří občas zavítali na společenskou návštěvu.

„Já si s holkama nehraju!“ odpověděl zarputile. Přesto ten její roztomilý úsměv ho dokonale odzbrojil. Ale nedal to na sobě nijak znát.

„Tak se tu můžeme jen potkávat.“ navrhla Julie šibalsky. Napadlo ji v tu chvíli, jak se ten chlapec chová hloupě. Když ale chce hrát tuhle hru, nebude ta, která by mu ji kazila.

„To je možné, protože se mi tady opravdu líbí.“ řekl už mírně. Copak to jde, abych na ni byl dál tak neurvalý? Snad bude mít v budoucnu možnost své dnešní chování napravit.

„Já jsem Julie a jak se jmenuješ ty?“ popošla k němu a podala mu ruku. Kdyby tehdy kterékoli z těch dětí tušilo, co tenhle dotyk, dotyk, kterým vznikne nezlomitelné pouto, přinese, tak by obě s křikem utekly a nikdy by se neohlédly.

„Já jsem Henri.“ její ruku neochotně stiskl, ale pak si ji chvíli podržel v dlani, jako by ji zapomněl pustit. Najednou si to s úlekem uvědomil a její ruku prudce pustil. Jak se to mohlo stát, že ji od tohoto okamžiku měl rád a bude ji mít rád snad dokonce života?

„Už musím jít domů.“ a Julie utíká ven. Ještě se zastaví:
„Budeš tu i zítra?“

„To jistě budu. Počkám tu na tebe.... Téda, určitě se tu potkáme.“ odpovídá a zírá na své boty. Když se Julie otočí, tak zvedne oči a dívá se za ní, jak utíká k domovu. Bylo to tak hezké setkání a jemu bylo líto, že tak nečekaně běžela domů. Chystal se jí ještě omluvit za své chování. Mohli si hrát spolu na nějakou tu bitvu. Bylo tak nespravedlivé, že tu nezůstala s ním.

Druhý den byla Julie tichá jako myška, přestože jindy jí byl plný dům. Nechtěla ohrozit shledání s Henrim. Hned po snídani vyrazila.

Už na ni čekal. Seděl uprostřed na staré, vyschlé studně. Něco skrýval za zády. Celý den se na Julii těšil, doufal, že bude mít možnost se jí zalíbit tak, jak se mu to při prvním setkání nepodařilo.

„Ahoj Julie, tak jsi přišla.“ jeho úsměv prozradil jeho radost ze shledání. Moc se mu líbilo, jak měla dnes rozpuštěné, své ohnivé, jako moře se vlnící, husté vlasy.

„Ahoj Henri.“ volala a běžela k němu.

„Něco pro tebe mám.“ vystrčil před sebe dosud schovanou modrou chrpu a podal ji Julii.

Ta si ji strčila za ucho. Modř květiny jen podtrhla modř jejích očí a v kombinaci s rudými vlasy, naprosto zářila. Tento obrázek Julie se Henrimu promítal před očima po celé jeho dětství, kdykoli na Julii vzpomínal.

Od doby, kdy Julii bylo osm let a poprvé se setkala s Henrim, uplynulo celých dlouhých 9 let. Ta léta v sobě skrývala mnoho takových prázdnin, kdy si spolu děti hrály a vedle sebe pomalu dospívaly.

To léto opět přijela Julie s matkou do La Rochelle. Jejich loď přistála krátce po poledni. Julie se už nemohla dočkat. Při vystupování se hrnula dopředu, jen aby už stála na francouzské půdě. Pár kroků za ní neslo jejich služebnictvo zavazadla a poslední šla matka. Julie se vyhnula z můstku přímo do davu v přístavu. Byla nesoustředěná a nečekaně vrazila do jednoho muže.

„Moc se omlouvám, pane.“ a přitom mu rukou narovnávala kabát na rameni. Julie přitom myslela na jediné, jak ji to zdržuje od domu, zříceniny a Henriho. Společenské povinnosti nebyly nic pro ni. Nejradši by se omluvila a pádila pryč. Bonton, který vyšší společenské třídě diktoval správné chování, jí to však nedovoloval. Muže její krása doslova připoutala k zemi. Zíral na ni v němém úžasu. Julie se nikdy nesetkala s takovými pohledy a nevěděla, co si o nich má myslet. Rozhodně ji přiváděly do rozpaků. To už k nim pomalu došla matka.

„Co to tady vyvádíš Julie?“ kárala svou dceru. Elaine Shelly nebyla ženou, která by uctívala společenské mravy a tak zvanou morálku, ale dodržovala je. Její muž by nikdy nepřipustil, aby se jimi sama neřídila, nebo aby je opomenula ve výchově Julie. V jeho domě nebylo nic takového přípustné.

„Julie.... Překrásné jméno. Nic se neděje, mademoiselle. Dovolte, abych se vám i vaší překrásné dceři, představil. Jsem Eugen de Turenne, vévoda z Anjou.“ zdvořile se po těch slovech uklonil. V ten moment se vévoda rozhodl, že tuto dívku získá stůj co stůj. Byla tím nejkrásnějším, co kdy viděl a to toho, jako bohatý a vlivný šlechtic, viděl opravdu hodně. Ta dívka bude jeho majetkem a žádný jiný muž se jí nedotkne.

„Já jsem Elaine Shelly a má dcera Julie. Těší nás.“ matka k němu natáhla ruku a on ji s předstíranou galantností políbil. Když se vévoda dotkl svými úzkými rty její ruky, tak se uvnitř roztrásla. Měla pocit, jako by se jí dotkla sama smrt. I jeho ruka, ve které lehce svíral její, byla hubená a kostnatá. Pod výrazně vystouplými, lícními kostmi, bylo snadné si představit jeho lebku. Dlouhý špičatý nos se Elaine zapichoval do ruky. Přeběhl jí mráz po zádech. Nesmí jí prozradit výraz tváře, protože jediný přirozený pohled, který mu mohla věnovat, byl kyselý pohled, plný znechucení.

Julie kývla na pozdrav, ale to už ji matka postrkovala. Ať je ten člověk sebe odpornější, tak nedovolí, aby její dcera toho muže, byť jen zdánlivou maličkostí, urazila. Julie neochotně udělala krok dopředu a natáhla ruku. Vévoda se jí bez zaváhání chopil a na ruku vtiskl dlouhý polibek, při kterém se jí hluboce zahleděl do očí. Julii byl jeho přímý pohled krajně nepříjemný. Vyjadřoval všechnu vášnivou majetnickost, kterou skrýval ve své mělké duši. Julie sklopila oči a vymanila svou ruku z té jeho.

Vévoda byl vysoký, na pohled statný muž, i když v tom mohlo klamat oblečení, které měl na sobě. Naducané rukávy šlechtice, jaké se v těch dobách nosily, snadno skryjí hubenou i svalnatou postavu. Už dávno měl po třicítce. Měl upravený, jemný knír a vousy na bradě měl do špičky. Jeho oči byly temné a pokud je pravdou, že oči jsou bránou do duše, tak jeho oči byly bránou

do pekla.

Vévoda se otočil k matce: „Jste angličanky?“ zeptal se, ale chtěl vědět jediné... Jak co nejrychleji zařídit, aby Julie byla pouze jeho. Bylo pro něj náročné soustředit se na konverzaci, protože měl na mysli jen Julii a to, jak ji má plně ve své moci. Vnitřně se zalykal rozkoší při té představě.

„Ano, jezdíme do La Rochelle, na naše letní sídlo, jen já s dcerou. Manžel, James Shelly, zůstává kvůli obchodům v Leicesteru.“ odpověděla, aniž by tušila, co způsobila. Možná tomu muži řekla příliš, ale méně říci ani nemohla. Byla v tuto chvíli šťastná, že setkání s tím pavoukem je u konce. Více vévoda vědět nepotřeboval. Zdvořile se rozloučil a chvátal pryč. Vypraví se co nejrychleji do Anglie. Uvažoval, co vše bude moci nebo chtít, slíbit za její ruku. Jaký ten James Shelly bude, ale hlavně, jak s ním bude možné manipulovat.

Následující dny se Julie s Henrim jako vždy nerušeně scházeli a neměli ani tušení, že otce vyhledal Eugen de Turenne a požádal o její ruku. Otec velmi nadšeně souhlasil, vždyť se jeho dcera stane vévodkyní z Anjou.

Konečně otec poslal do letního sídla dopis s radostnou zprávou. Avšak pro Julii a její matku, to bylo spíše parte. Otec psal o svém úmyslu vydat dceru a o jejím nastávajícím. Matka viděla ve vévodovi až příliš ze svého muže a proto zprávou nebyla právě nadšena. Pro svou dceru si vždy představovala někoho lepšího. Někoho, kdo by ji vášnivě miloval. Rodiče pro své děti vždy chtějí to, čeho sami nedosáhli.

Toho dne Julie potřebovala jediné. Henriho. Běžela ihned do zahrady, kde na ni už netrpělivě čekal. Doběhla celá udýchaná a usazená. V hlavě měla jen jedinou myšlenku a to na hrozící sňatek se strašlivým vévodou. Nechápala, jak ji otec mohl

prodat. Cítila se naprosto bezmocná a doufala, že Henri něco vymyslí a zachrání ji. Nikdy nepřemýšlela o tom, proč je Henri vždy její první volba, její přístav útěchy. Bylo to tak prostě odjakživa a nikdy ji nenapadlo hloubat, co se za tímto poutem skrývá. Byl vždy jejím nejlepším přítelem a druhou částí její vlastní duše.

„Henri, Henri!“ její hlas zněl hystericky a byl prosycen slzami a žalem. Vrhla se mu kolem krku a její pláč znovu propukl v plné síle. Nyní, když se cítila v bezpečí, mohla naplno vyplavit svůj nejniternější žal.

„Copak se děje?“ zeptal se jí opatrně. Držel ji pevně v náručí a hladil ji něžně po vlasech.

„Otec.....Chce mě provdat....Už brzo se mám vdát....Nechci....Nechci.“ zalykala se svými slzami až ztrácela dech. Nikdy ve svém životě se necítila tak nešťastná. Ještě včera, touto dobou, její budoucnost vypadala nádherně a nyní ji halil černý mrak.

„To se nesmí stát! Já tě miluji.“ vyřkl Henri ta slova, která v sobě skrýval tolik let. Nyní je vyslovil a už to není o tom, zda jeho lásku bude opětovat, ale o naprosté beznaději, že v tuto chvíli je jedno, zda to tak bude. Naopak, když by jeho city neopětovala, bylo by vše mnohem jednodušší. Zničený život a zlomené srdce by měl pouze on. A tyto dvě věci by si pro Julii nikdy nepřál. Kdyby mohl, vzal by všechnu tíhu a bolest jejího života na sebe. Když člověk miluje celým srdce, nechce dopustit, aby milovaný člověk trpěl.

„Co jsi to říkal?“ zarazila se. „Ty mě miluješ? Já tě“ utírala si slzy a jako by přemýšlela.

„Já tě taky miluji. Asi odjakživa.“ jako by si stále uvědomovala své city. Jak si toho mohla nevšimnout? Copak nebyl půlkou její duše? Proč si to neuvědomila dříve. Mohlo být všechno jinak, třeba by přesvědčil jejího otce a dnes by si brala jeho,

místo, aby se chystala na svatbu s vévodou. Co jí je po titulech, které si pro ni přál její otec. Netoužila po tom, stát se vévodkyní, mít velké panství a bohatství. To vše za tak hrůznou cenu, mít za manžela toho odporného vévodu. Nevybrala by si ho vedle Henriho, ani kdyby byl krásný a hodný. Vedle Henriho by v jejím srdci neobstál žádný jiný muž. Nikdo by se nemohl vyrovnat tomu všemu, co je spojovalo.

„Co budeme dělat, má lásko?“ zeptal se Henri se strachem. Hladil ji po rozčuchaných vlasech, jemně si ji přitáhl k sobě a objal. Silou vášně se jejich ústa spojila. Jejich rty hrály ten smyslný tanec vášně, tryskající přímo z jejich nitra, z jejich srdcí, z jejich samé podstaty. Doposud skryté city, tryskaly na povrch v těch polibcích jako živá voda. Jejich štěstí netrvalo věčně. Z tohoto dlouhého objetí je vytrhl hluk. Do zahrady vpadla tlupa, vedená Juliiným snoubencem. Sám přijel zajistit, aby jeho vyvolená zůstala do svatby čistá. Muži pár odtrhli od sebe, Julii naložili na koně a Henriho zmlátili. Ležel tam celý od krve a díval se jak odjíždějí. Julii odvezli přímo do kláštera, kde měla dlít až do svatby.

Henriho vévodovi muži odvezli do přístavu Saint - Malo, známého korzárského přístavu. Zatímco dva muži drželi pomláceného Henriho, s rukama svázanýma za zády a roubíkem v puse, jeden šel vyhledat kapitána. Henri zpovzdálí sledoval, jak domlouvají obchod, v němž hrál roli pouhého zboží. Vévodův muž pokynul hlavou směrem k Henrimu. Kapitán si z dálky prohlédl Henriho, krátce se zamyslel a kývl na souhlas. Kapitán sáhl do svého měšce a vtiskl muži dva franky. Henri na sucho polkl. Je dokonáno. Vévodův muž už se vrací k ostatním.

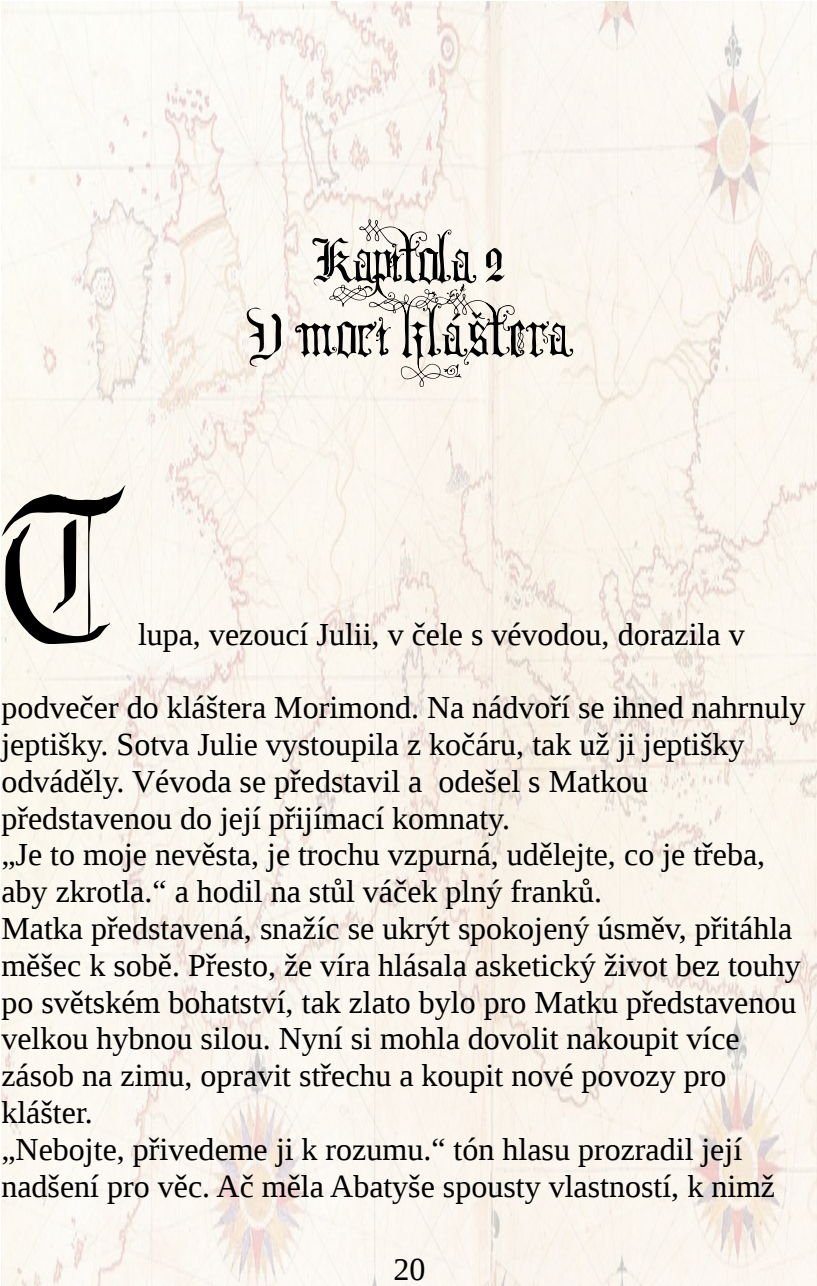
„Máme tu počkat, kapitán sem pošle nějakého svého muže a odvede nás na loď. Máme ho hodit do podpalubí.“ pak chytne

Henriho za vlasy nad čelem a zvedne mu hlavu, aby mu viděl do očí.

„Takhle jedná vévoda s lidmi, kteří mu překáží. Kapitán už si s tebou poradí a nebo tě sežerou krysy v podpalubí. A pamatuj si: nevracej se, nebo zemřeš! A ještě malý vzkaz od mého pána.“ jednu pěst mu uštědřil do tváře, druhou do břicha, až Henri klesl na kolena.

The background of the page is a light-colored, aged map with various geographical features and several compass roses in different colors (red, blue, yellow, and green). The title is centered in a decorative, black, gothic-style font.

Kapitola 2 V mori kláštera

T

lupa, vezoucí Julii, v čele s vévodou, dorazila v

podvečer do kláštera Morimond. Na nádvoří se ihned nahrnuly jeptišky. Sotva Julie vystoupila z kočáru, tak už ji jeptišky odváděly. Vévoda se představil a odešel s Matkou představenou do její přijímací komnaty.

„Je to moje nevěsta, je trochu vzpurná, udělejte, co je třeba, aby zkrotla.“ a hodil na stůl váček plný franků.

Matka představená, snažíc se ukrýt spokojený úsměv, přitáhla měsíc k sobě. Přesto, že víra hlásala asketický život bez touhy po světském bohatství, tak zlato bylo pro Matku představenou velkou hybnou silou. Nyní si mohla dovolit nakoupit více zásob na zimu, opravit střechu a koupit nové povozy pro klášter.

„Nebojte, přivedeme ji k rozumu.“ tón hlasu prozradil její nadšení pro věc. Ač měla Abatyše spousty vlastností, k nimž

patřila přísnost, nezlomná vůle a pokora před Bohem, tak to byla právě touha naplnit Boží vůli, která převládala. Touha převychovávat dívky ve zbožné ženy, k níž se cítila předurčena. Věřila, že žena má muže vždy poslouchat, být mu vždy po vůli, musí být bohabojná a hlavně milující matka. Rodina je základ společnosti a základem rodiny je dokonalá žena a matka, poslušná Boha a manžela.

„Pak mi dejte vědět a já pro ni pošlu.“ vstal a měl se k odchodu. „Tak dojednáno.“ na jeho rtech se usídlil tak podivný úsměv až Matku představenou zamrazilo. Sama neměla muže příliš v lásce a hlavně ty bohaté a mocné. Jejich arogance jí byla nepříjemná. To byl jeden z hlavních důvodů, proč si zvolila žít jako nevěsta Kristova. Byla to žena mnoha protikladů, která musela bojovat s mnoha démony. Měla však své franky...

Mezitím odvedly jeptišky vzpouzející se Julii do cely, kde ji zamkly. Julie netušila, jak dlouho ji zdi této cely budou držet od Henriho. Nevěděla ani, jak dlouho tady bude sama. Matka přestavená se jí zdála přísná a to pro ni nebylo dobré. Její vlastní matka přísná nebyla a přesto ji často přivedla svou vzpurností k nepřičetnosti. Copak takováhle škrobená bába, zvyklá jen na bohabojné jeptišky, které ji zcela jistě na slovo poslouchaly, tak se z ní zblázní. Rozhodně jí to však nijak neulehčí, ona tu být nechce a nikdo se jí ani neptal. Zavřely ji sem proti její vůli.

Kroky Matky představené po odjezdu vévody, vedly přímo do Juliiny cely.

Odemkla a vešla. Julie seděla vzpurně na kavalci, klášterní roucho složené vedle sebe, připravené, aby ho oblékla.

„Nemá cenu se vzpouzet. To roucho si obleč!“ řekla přísným tónem. Budila hrůzu a ještě něco, co Julie neuměla

pojmenovat. Julie dál seděla s bradou vystrčenou ke stropu, aniž se pohnula. Její oči vyjadřovaly jen opovržení a nezměrnou hrdost člověka, kterému se snažili vzít svobodu. „O co snažíš, děvče, čím víc se budeš bránit, tím to pro tebe bude horší a strávíš tu dlouhý čas. Záleží jen a jen na tobě, jak ten čas tady budeš trávit, jestli o hladu a samotě, v této cele nebo se zapojíš k ostatním.“ Abatyše se zatím snažila vyjednávat, protože doufala, že to bude stačit. Nerada by této pěkné holubičky ubližovala, ale věděla, že ani to ji nebude činit větší potíže.

„Dobře, obleču si ho až odejdete.“ řekla Julie se stále nezlomenou hrdostí.

„Obleč si ho hned!“ rozkázala. Už předem si představila tu hebkou kůži dívky v rozkvětu mládí.

Julie se nejistě podívala na Abatyši, jestli to myslí vážně. Matka představená se rozhodně netvářila tak, že by to mohlo být považováno za žert. Pokud se kdy setkala se silnými osobnostmi, nebyl problém je svou vlastní silou zdolat, ale tato žena, to bylo něco zcela jiného. Byla jako mohutná skála, která se nad ní tyčila se vši svou robustností.

Svlékla se tedy do bílé košilky a kalhot po kolena a chtěla roucho natáhnout přes spodní prádlo.

„Ne, pěkně do naha!“ křikla s divokou rozkoší Matka představená. Byla tak blízko té chvíli, kdy ji spatří nahou, v celé její kráse a nikdo ji o to nepřipraví.

Julie se zarazila. „Tak bude to!“ řvala na ni s neskrývanou netrpělivostí. Julie neochotně stáhla bílé kalhoty a povolila si šňěrování na zádech. Abatyše si ji spokojeně a se zalíbením prohlížela. Prala se s tou rozkoší, kterou jí ten pohled přinášel. Copak může být něco špatného na tom, když se kochá nádherným Božím dílem?

„Jsi pěkná.“ pomalu se k ní přiblížila a rukou přejela po jejích

pevných nadrech. Skousla ret. Hlas v jejím nitru jí jasně říkal, že je to špatné. Nemá čím obhájit svou touhu před sebou a ani před Bohem.

„Obleč si roucho, na co čekáš?!“ řvala Matka představená více na sebe než na Julii. Žádná z jejích jeptišek v ní nikdy takové pocity neprobouzela. Také však ani jedna se nemohla krásou a mládím rovnat Julii. Obloustlé, seschlé baby, ze kterých byl vidět jen neupravený a nehezky obličej. Nikde žádné nepoddajné, rudé vlny, zdobící krásný obličejíček, nikde plně červené rty a ani pronikavé modré oči, které jediným pohledem lámaly srdce na potkání.

Julie už na nic nečekala a bleskově se nasoukala do roucha.

Cítla se zahanbená a bezmocná pod vládou téhle ženy.

Matka přestavená se otočila na patě a chvátala ke dveřím cely.

Ještě se otočila, jako by přemýšlela, jestli má odcházet nebo zůstat s tou rozkošnou dívenkou. Pak práskla dveřmi cely a ubohou Julii zamkla. Dala do toho tolik síly, co v sobě měla zloby sama na sebe. Copak jako Abatyše může takhle podléhat pokušení? Musí na sebe být přísnější, než kdy dříve musela. Pokud to bylo v ní skryto, tak to muselo držet hodně hluboko. A kdo tohoto démona v ní probudil? Ano, Julie, ona tím vším je vinná. Ona si zaslouží být potrestána. Hlad a samota to zajistí. Trvalo dva dny než jí z cely pustily a daly jí aspoň najíst a napít.

Matka představená za ní později přišla osobně do její cely a chtěla vědět, jestli už je ochotná se vdát. Přeci jen je tu Julie na přání vévody, musela ji zlomit, aby byla ochotná se vdát, když už za to dostala zapláceno. Odpověď Julie byla jasná: „Ne, nikdy si ho nevezmu. Miluji jiného.“ divost se jí zračila v očích. Matka představená polkla, začal ji spalovat žárlivost, který nevěděla, jak uhasit. Čím byla Julie vzpurnější, tím více se jí to líbilo.

„Nedáváš mi na výběr, budeš tu zavřená, dokud si to nerozmyslíš.“ zavřela za sebou a zamkla. Zhroutila se zády na dveře cely a prudce nabírala dech, který ztratila při pohledu na Julii. Julie to vydržela celé 3 měsíce, kdy nedostávala k jídlu nic než chléb a vodu. Matka představená na ni byla až krutě tvrdá. Žádnou z dívek, které u ní byly uvězněné před sňatkem, takto netýrала jako Julii. Za svou vášeň k ní ji z celého srdce nenáviděla. Někdo za ten hřích musí být potrestán a kdo jiný než jeho původce.

Julie si uvědomovala, že čím déle tu je, tím je Henri od ní dál a dál. Její statečnost zde, jí příliš nepomohly se odtud dostat.

Rozhodla se, že musí za ním. Musí změnit své chování a docílit toho, aby opustila zdi kláštera a mohla si jít, kam se jí zlíbí.

Nehodlá se vdát za vévodu. Toho večera se zrodil plán, který začala pomalu, krok za krokem, uskutečňovat.

Hned druhý den požádala Abatyši, aby vévodovi mohla napsat sama dopis, že souhlasí se svatbou. Matka představená jí nechala do cely poslat brk a čistý list papíru. Konečně se zbaví svého pokušení. Konečně se osvobodí od hříšných představ.

Bylo na čase, protože sama nevěděla, jak dlouho by vydržela ještě odolávat.

Julie vévodovi napsala:

*Drahý vévodo,
stanu se Vaší ženou. Prála bych si však mít
svatbu na našem letním sídle o La Rochelle.
Vždy jsem o tom snila, tak mi to prosím,
udělejte k vůli.
Strávím poslední noc se svou matkou a druhý
den přijedete a já se stanu Vaší ženou.*

S láskou Julie

Matka představená s listem poslala jezdce k vévodovi. Za několik dní se vrátil s odpovědí.

Krásná Julie,

*udělám vše, co si přejete, jen když se
stanete mojí ženou. Za sedm dní pro Vás
pošlu kočár, který Vás odveze k matce do
La Rochelle.*

Eugen de Turenne, vévoda z Anjou

Jeden dopis s pečeti obdržela i Matka představená.

Svatá Matka představená,

*má nevěsta se umoudřila a za to přijmete
můj velký dík. Za sedm dní pro ni přijede
kočár, tak ji připravte na cestu.*

*Tvrdost už nebude potřeba, i když budete
obezřetná.*

Eugen de Turenne, vévoda z Anjou

Ihned po přečtení dopisu dala Matka představená zavolat Julii k sobě.

Poslala pro ni jednu z mladších jeptišek.

Po chvíli už stály ve dveřích.

„Sestro Giovano, už tě nebudu potřebovat, můžeš jít.“ mladší jeptiška pokývla hlavou a zavřela za sebou dveře.

Matka představená pokynula rukou směrem ke křeslu. Julie se posadila proti Matce představené, ze které měla stále velký strach. Díky své nevinosti ani netušila, jakému nebezpečí byla

od Abatyše, celé ty dlouhé 3 měsíce, vystavena. Neměla tušení, jaký boj tato žena sváděla při každém pomýšlení na Julii. Nevěděla, jak těžký boj sváděla o svou duši a jak velké oběti a sebezapření byla schopna. Způsob, jakým na ni hleděla ji děsil, trochu připomínal pohled vévody, i když v něm chyběla rozhodnost k činu. Julie byla vděčná, že ty měsíce přežila poměrně v bezpečí, přestože byla celou dobu uvězněna a držena ve tmě a o hladu a žízni. Co bylo však nejhorší, byla teskná samota. Neměla jedinou živou duši, které se mohla svěřit ani se svým strachem z Matky představené a vévody, ani s jejím, až hmatatelným, steskem po Henrim. Byla to jen pouhá vteřina, kdy prožívala naplno svou lásku. Tak krátký okamžik, že šlo snadno pochybovat o tom, zda se vůbec stal.

„Vévoda mi psal, že už jsi svolila ke svatbě a také mě požádal, abych už na tebe nebyla tak přísná. Můžeš se pohybovat volně po klášteře. To, že bez mého svolení se nedostaneš z brány, určitě nemusím zmiňovat. V pět hodin se dostav do jídelny k večeři. Teď jdi.“ řekla a tvář otočila k oknu. Matka představená zažila bolestné zjištění, že 3 měsíce, kdy se Julii vyhýbala, neumenšily její touhu po ní. Ztěžka polkla, rozhodnutá, že ty poslední dny už nějak přežije, zavře se tady a až do jejího odjezdu tuto komnatu neopustí.

„Děkuji, Matko představená.“ Julie se zvedla a odešla.

Matka představená opět skousla ret a prsty zaryla do svých stehů, aby bolest zmírnila její touhu.

Julie byla dlouho v šeru své cely, kde toužila jen po jediném, po slunečním světle, čerstvém vzduchu a vonících květinách. Zamířila rovnou do klášterní zahrady. V temnotě cely zapomněla, jak vypadá sluneční svit. Jejím očím chvíli trvalo, než přivykly jasnému světlu. Tolik volnosti pohybu už ani nepamatovala. Procházela zahradu tam a zpět, voněla ke

květinám a zakoušela krásný pocit svobody a volnosti. Kolem její hlavy létaly včelky a motýlci a ona si je prohlížela tak, jako by je nikdy ve svém životě neviděla. Zapomněla i na své vychování a ulehla na trávě a pozorovala, jak se honí mraky se sluncem po modravé obloze. Dýchala zhluboka, jako by ji měli každou chvíli připravit opět o čerstvý vzduch a o svobodu.

Utrhla dlouhé čerstvé stéblo trávy a pohrávala si s ním v ústech. Připadala si zase jako malé dítě, objevující svět. Na tom jasném slunečním světle se zdálo všechno veselejší, vzpomínky na celu, na Matku představenou i na vévodu tu bledly, i když měla pocit, že nebezpečí může kdykoli znovu přivát vítr.

Přemýšlela o svém plánu, který právě procházel první etapou.

Už jen sedm dní a odjede odsud, nechá za sebou zdi kláštera se všemi ošklivými vzpomínkami na něj. Od té chvíle musí využít každou příležitost, která se jí naskytne, k útěku. Věřila, že se vše podaří a brzy bude zase s Henrim. Nikdo této lásce nemohl bránit a věřila, že má na své straně samotného Boha. Vždyť šlo o pravou, čistou lásku, rozhodně s ní nemohl vévoda srovnávat svou touhu vlastnit. Julie nevěřila, že původem si lze zajistit právo na ráj, ona věřila na čistotu a lásku, jež mají v ráji své právoplatné místo.

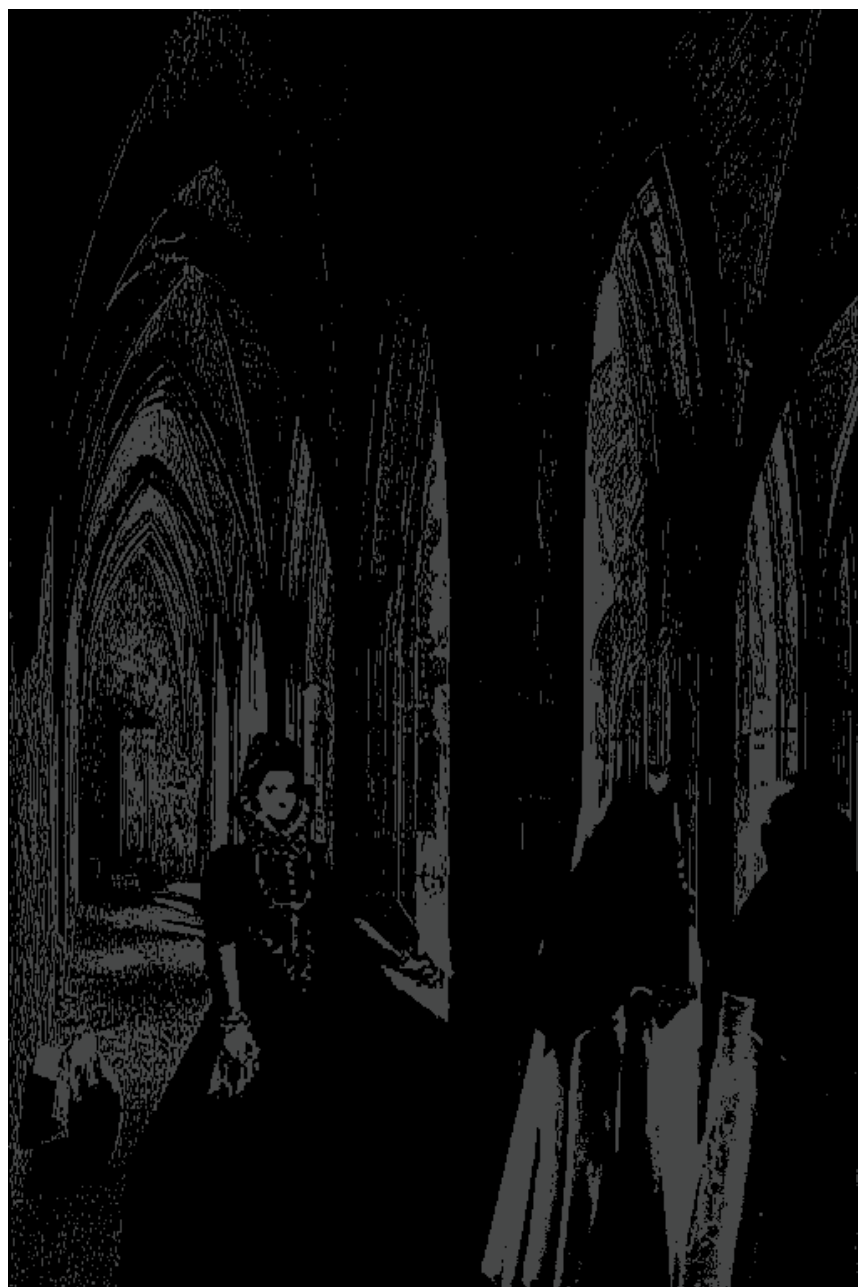
Julie trochu tušila, že bude těžké zjistit, kde je Henri a ještě těžší ho najít. A to je ještě ke všemu samotná žena a tam venku je svět mužů a jejich zbraní. Jak se v tom světě dokáže skrýt, aby Henriho našla? Měla pevnou víru, že nějak se to povede. I s rapírem by si poradila, dětské hry s Henrim na šermířské souboje, by ji mohly zachránit život. Možná by bylo lepší skrýt před světem hlavně to, že je žena. Převlečená za muže by nemusela být v takovém nebezpečí, jakého se obávala. V tu chvíli si uvědomila, že celý ten plán nemá až tak promyšlený, jak by měla mít. Má přece jen jednu jedinou šanci na úspěch, pokud se jí nepodaří utéct, tak je vše ztraceno. Jak mohla být

tak pošetilá a myslet si, že utéct zkušeným mužům vévody, bude tak snadné. Vždyť ani Henrimu se to nepovedlo. Co zmůže ona, když nic nezmohl muž? Má jedinou zbraň, které může využít a to je její chytrost. Musí vše dokonale vymyslet, nemůže vše nechat náhodě, jak si původně myslela. Na přípravu útěku v La Rochelle bude mít jen velmi málo času. A cestou by si měla obstarat nějaké mužské oblečení a zbraň. Musí to však udělat tak, aby ji vévodovi muži nepřistihli. Snad cestou najde někoho, kdo by ji mohl pomoci. Slunce na obloze začalo pomalu klesat a Julie si uvědomila, že se už blíží čas večere. Vstala, urovnala si svůj hábit a vyrazila do jídelny.

Zbylé dny trávila téměř celé v této zahradě a promýšlela další detaily svého plánu na útěk. Matka představená se v žádný, z těchto dnů, neukázala. Schovávala se stále ve své komnatě a dohadovala se sama se sebou. Její touha ji hnala ven z komnaty za Julií a její čistá, pravá víra v Boha, kterého hluboce milovala, ji držela za zamčenými dveřmi. Celé dny vzpomínala na své dětství a mládí a snažila se odhalit kořeny svojí nemoci. Nikdy nevynikala přílišnou inteligencí a ani teď se nezdálo, že by jí její přirozená inteligence měla přinést nějaké odpovědi. Pokud by to tak bylo, uvědomila by si už dávno, že bylo jasné, že se jí nelíbí muži, když je tak nesnášela. Došlo by jí, že z určitého důvodu, pro ni bylo lepší být zavřená v klášteře se spoustou žen. Hluboko zakopané tajemství probudila až výjimečná a vzpurná dívka. Kdyby žila v jiné době, nemusela se trápit a cítit se jako hříšnice, že dělá něco zakázaného. V jiném životě mohla být sama sebou a nemusela se zapírat. Žila ale v 16. století, kdy její místo bylo pouze v klášteře nebo vedle manžela. Matka představená však přišla za celou tu dobu na jediné, že Julie je původcem toho všeho a s jejím odchodem

vše navždy zmizí a ona na to už bude moci zapomenout.

Sedm dní uteklo jako voda a pro Julii dorazil vévodův kočár. Když opouštěla zdi kláštera, tak se ani neohlédla, klášter jí chybět nebude a Matka představená už vůbec ne. Ani ji nepřišla vyprovodit. Julie netušila, že Matka představená se dívala za odjíždějícím kočárem z okna své komnaty a rukou pevně svírala těžký závěs. Julie si v té chvíli slíbila, že čas strávený za těmito zdmi vymaže ze svých vzpomínek.

Kapitola 3

Muž z podpalubí

H

enri byl stále v hrozném stavu, když se probral

druhého dne ráno v podpalubí. Ještě se ani nerozkoukal a už do něj kopal jeden z mužů.

„Vstávej, ty chátro. Tady je sud s vodou, tak se umej, seš samá krev a špína.“ ukázal hlavou k sudu. „Pak se obleč do tohotohle.“ a hodil po něm kupu hadrů. Henri se na sebe podíval. Byl opravdu samá krev a oblečení měl roztrhané a zakrvácené.

Muž odešel a nechal Henriho o samotě. Slyšel jen hučení oceánu, praskání dřeva a pískání krys. Tu si vzpomněl na vévodova muže, jak mu vyhrožoval, že ho snědí krysy v podpalubí. Musel se bolestně usmát nad tou představou, že splnění hrozeb není tak daleko, jak by si sám přál.

Svlékl své rozedrané šaty a košili použil jako hadr na umytí. Ponořil ho do vody a vyždímal. Nejdříve se celý umyl a pak se pustil do čištění svých ran. Samotná voda ho nezachrání před

snětí. Rozhlédl se kolem sebe, kousek od něj se povalovala
flaška rumu. Došel si pro ni, zvedl ji a naklonil, aby viděl, jestli
v ní ještě něco zbylo. No, moc toho vskutku nebylo, ale mělo
by to stačit. Košili polil rumem a očistil všechna zranění. Otřel
se do svých kalhot a konečně se mohl obléknout. No nic moc
to nebylo. Krátké hnědé kalhoty, černá košile se šněrováním u
krku a opasek.

Po chvíli dorazil plešatý muž, ten samý jako předtím.

„Tak pod', fajnovko. Pudeš ke kapitánovi.“ zabručel, sotva mu
bylo rozumět.

Henri beze slova poslechl a vyšel s mužem na palubu. Cestou
nahoru minuli muže, kteří veslovali, poháněni bičem, kterým
hrozil jeden z důstojníků.

Ostré slunce ho pátilo do očí. V podpalubí, kde bylo šero, byl
přivyklý tmě. Rukou si přikryl obličej a houpavým krokem
následoval muže. Na palubě pobíhali piráti, každý oblečen v
pestrobarevném Motleyi. Někteří uvazovali lana, jiní drhli
podlahu, každý měl svou práci.

Důstojník ho odvedl do kapitánovy kajuty.

„Kapitáne, tak ho vedu.“ vstrčil Henriho do dveří a zůstal v
nich stát.

Kapitán seděl usazený za těžkým dubovým stolem ve
dřevěném, italsky zdobeném, křesle.

„Jsem kapitán Antoine Messier, nyní patříš k mé posádce. Co
umíš, chlapče?“ zeptal se a prohlížel si ho s lehkým
zklamáním. Na pohled bylo jasné, že na moři odkojen nebyl.
Kapitán měl obavy, aby jeho dva franky nebyly vyhozeny do
vzduchu.

„Kapitáne, na lodi jsem nikdy neplul, ale doma jsem lezl po
stromech a umím docela dobře bojovat.“ snažil se Henri
uvědomit si vše, co by mu tady, na této galéře, bylo vůbec něco
platné.

„Dobrá, dobrá. Jenom se mi zdáš nějaký hubený.“ vstal a šel k Henrimu. Pak se podíval na svého prvního důstojníka.

„Dej ho na čas k veslařům, ať nám trochu zesílí, nedochůdče jedno.“ a vesele se rozchechtal. „Pak uvidíme, co s ním dál.“ usedl opět za svůj stůl. Napadlo ho, že třeba ještě překvapí, i když by se tomu moc divil.

„Ano, pane.“ odpověděl důstojník na rozkaz. Vzal Henriho za rameno a vlekl ho ven z kapitánovy kajuty a pak zpět do podpalubí k veslům.

Tam Henriho připoutali za nohu k veslu.

„Tak makej, mladej!“ zařval důstojník a odešel.

Dny se Henrimu slévaly jeden do druhého. Denně vesloval mnoho hodin než ho vystřídali a mohl si trochu odpočinout. Jeho tělo sílilo každým dnem. Po třech měsících z něj byl statný muž. Měl spoustu času na své myšlenky a tady, přikován na místě, neměl možnost před nimi nikam utéct.

V hlavě si stále dokola přehrával ten den, kdy Julii viděl naposled. Stále ji viděl ve svém objetí, jak jí stékají slzy po tvářích a jak slane pak chutnaly její polibky. Vzrušením se tehdy celý třásl a nyní proklínal vévodu, že mu ji vyrval z náručí. Kdyby se tam neobjevil, tak bylo zcela jasné, jak by to pokračovalo. Mučil se představami, ve kterých nebyl žádný vévoda, jen Julie a on. Pomalu ji svlékal a žasl nad její krásou. Ochutnával její tělo kousek po kousku. Realita mu však vtrhávala do jeho představ s železnou přesností. Vévoda se zjevoval jako démon, který mu rval nahou Julii z jeho dychtivého náručí. Sahal po ní a ona se ztrácela v dálce. Loď brázdila Atlantik, aniž měl tušení, kam míří. Konečně přistáli v jednom přístavu. Zdrželi se jen na jednu noc, aby

získali zásoby. Na břeh jelo jen několik mužů s kapitánem. Ostatní, včetně Henriho, čekali na další vyplutí.

Lod', po návratu kapitána a jeho mužů, zase vyplula na moře. Henri byl právě vystřídán a odpočíval.

Na palubu vyšel první důstojník., „Všichni na palubu!“ zařval. Ten chlap se snad nedovedl smát. Měl stále přísný výraz a nic nedokázalo narušit jeho ledovou vyrovnanost.

Celá posádka, až na muže u vesel, se seřadila na palubě.

Kapitán vyšel ze své kajuty před své muže. Hledal tu u nich pomoc, i když ve skutečnosti nevěřil, že ji najde. Svou posádku znal velmi dobře a bylo mimo její možnosti dokázat mu pomoci, tím si byl jist.

„Nechal jsem vás zavolat, protože potřebuji muže, který by uměl latinsky. Je tu někdo takový?“ pronesl kapitán a čekal. Bylo bláhové myslet, že někdo z těchto nemytých lumpů by uměl latinsky. Bude muset vyčkat do dalšího přístavu a najít někoho tam. Zklamaně vzdychl a chystal se odejít zpět do své kajuty.

Henri se rozhlédl po ostatních a když viděl, že nikdo jiný se nehlásí, tak vystoupil z řady.

„Já, kapitáne.“ pronesl jednoduše. Snad neudělal chybu, že se přihlásil. Rozhodně nepotřebuje další problémy. V tuto chvíli je rád, že je rád. Mohlo to být sice lepší, ale věděl, že by to k jeho smůle, mohlo být i horší. Nicméně stalo se a on už to nemohl vzít zpět.

„Tak rozchod!“ zařval kapitán. Vida, mladíčka, tak přece jen umí něco užitečného. Aspoň pro tuto chvíli.

Otočil se k Henrimu. „Tak pojď za mnou, chlapče.“

Henri kráčel za kapitánem do jeho kajuty. Sotva vešel, všiml si rozložené mapy na stole.

Kapitán se na něj otočil. „Jak se jmenuješ?“ lehce při té otázce pozvedl obočí a pak se usadil za stůl. Uvědomil si, že je doopravdy zvědavý, co je vlastně zač. Vzpomněl si, jak mu ho přivedli. Muselo v tom něco být, nevypadal jako úplný chudák, rozhodně ještě nedostal vysvětlení, proč byl prodán. „Jsem Henri de Montmoreney, kapitáne.“ pronesl se zjevnou hrdostí. „To nebudeš žádný nevzdělaný chudák.“ řekl kapitán, spíš pro sebe. „Jak ses sem vůbec dostal?“ zeptal se se stále neukojenou zvědavostí. Chlapec ho zajímal čím dál víc.

„Prodal mě na loď vévoda z Anjou.“ vysvětloval zkroušeně Henri, v jeho hlase už nebylo po hrdosti ani stopy.

„Vzpomínám si. Spíše mě zajímá jak se mohlo stát, že tě prodali jako nějakého otroka.“

„Vybrali jsme si s vévodou stejnou nevěstu. Kdyby moje rodina věděla, kde jsem, nikdy by to nedopustili. Bohužel, vše se seběhlo tak rychle a myslím, že nemají ani tušení, co se mnou vévodovi muži udělali.“ povzdechl si Henri a podíval se k zemi. Bolestně si uvědomoval, že mu vzali více než vlastní svobodu. Cítil se bezmocný a ztracený.

„To je nemilé. Třeba ti budu moct nějak pomoci. Teď tě ale potřebuji. Získal jsem tyhle mapy a potřebuji je přeložit. Zvládneš to?“ ukázal na stůl.

Henri se naklonil nad mapu. „To nebude žádný problém. Je to mapa cesty do Číny přes tohle území.“ a ukázal prstem.

„Výborně, to potěší Jacquese Cartiera. Víš, kdo to je?“

„Ano, kapitáne. Říká se mu Veselý korzár.“ řekl Henri s určitým nadšením. Slyšel toho o tomto muži hodně, mnohé snad ani nebyla pravda. Ty příběhy ho lákaly a nejednou si představoval sám sebe, jak velí lodi, vede ji přes oceán a objevuje nové země. V jeho očích se cosi zalesklo, snad to byla touha po dobrodružstvích nebo po poznání. Pak si ale

vzpomněl na Julii. Bez ní by to vše ztrácelo svůj lesk, i kdyby toho dosáhl.

„Máš pravdu, hochu. Snaží se přesvědčit Francise I., našeho krále, aby mu svěřil objevnou výpravu. Francouzský král už nechce dále přihlížet, jak Španělé zabírají další a další území. Je čas, aby si Francie uloupila také svůj díl. O Číně koluje hodně pověstí jako o velmi bohaté zemi. Už Marco Polo popisoval nezměrné bohatství této země. Pokud je to vše pravda a my bychom tam našli kratší cestu, než kterou musel podniknout Marco Polo, tak bychom mohli být nejmocnější zemí světa. Problém je, že cesta tam je příliš daleká, aby se na ni vydal někdo další. Pokud je tahle mapa přesná a ukazuje kratší cestu do Číny, bylo by to pro Francii velké vítězství.“ spojil svoje dlaně a zamyslel se. Viděl jásající dav v přístavu jak ho vítá jako slavného objevitele „Musíme do Saint - Malo, za Cartierem. S touto mapou krále určitě přesvědčí.“

„Vracíme se tedy do Francie?“ zeptal se Henri s nadějí v hlase. Třeba ho kapitán pustí a on bude moci vyrazit za Julií. Snad ještě není vdaná, Bože, prosím, ještě ne. Našel by ji a odvezl s sebou co nejdál by to šlo. Klidně na nějaký opuštěný ostrov, aby je vévoda nikdy nenašel.

„Ano, vracíme. A teď zpět k tvé situaci. Zkusím něco vymyslet, ale pravda je, že takový šikovný chlap by se mi hodil. No, uvidíme. Můžeš jít.“ mávl kapitán rukou. „A pošli sem prvního důstojníka.“

Lod' San Patrick změnila kurz a vracela se domů, do Francie. V Henrim rostla naděje, že mu kapitán pomůže a brzy si dojde pro Julii. A i kdyby ho snad nepropustil, pokusil by se utéct. Na souš se snad za ním nevydá. Jediné, co je důležité, je zachránit

Julii. Tedy pokud na něj nezapomněla nebo ho nepřestala milovat. Této možnosti se naprosto zhrozil. Doteď ho vůbec nenapadlo, že by mohl její lásku ztratit. Možná to je tím, že se blíží opět k domovu a ke shledání s ní. Už to nebude sen, bude ji mít tvář v tvář. Začala se mu opět proměňovat ve skutečnou, živou bytost, už nebyla pouze mlhavou představou. Najednou se vynořila spousta možností a na místě utopila tu jedinou, kterou si vysnil.

Za pár dní už zakotvili v Saint – Malo. Kapitán si před vyloďením nechal zavolat Henriho.

Henri vstoupil do kapitánovy skromně vybavené kajuty.

„Volal jste mě kapitáne?“ a nyní už neměl tak jasno. Nebyl si jistý, jestli najde to, co hledá, když ho kapitán pustí.

Kapitán se procházel po své kajutě s rukama sepnutými za zády.

„Pojď dál hochu. Přemýšlel jsem o tobě. Rozhodl jsem se, že tě propustím. Tvé místo není tady na této lodi. Vrať se pro svou dívku a ožen se s ní. Nerad tě pouštím ze svých služeb a kdykoli tě rád přijmu zpátky, pokud by věci dopadly jinak. Vrať se sem, věřím, že si tento život zamiluješ, tak jako ho miluju já. Vyplováme za 10 dní. Tady máš nějaké franky a kup si za ně koně.“ a hodil na stůl pár mincí. Antoine si musel připustit, že si toho čistého, upřímného mladíka ze srdce oblíbil. Už dlouho byl obklopen jen tvrdými muži a tím nejbližším pro něj doteď byl jeho první důstojník. A ten neměl ani srdce, ani smysl pro humor, který tolik postrádal. Přeci jen to byl bodrý chlapík, který se rád zasmál.

„A teď běž, než si to rozmyslím.“

„Děkuji, kapitáne, moc si toho vážím.“ děkoval s upřímnou

„Děkuji, kapitáne, moc si toho vážím.“ děkoval s upřímnou vděčností, o které kapitán ani chvíli nezapochyboval. Hned po vyloďení si Henri opravdu koupil koně a bez dalšího otálení se vydal na cestu do La Rochelle. Už za dva dny bude s Julií. Ani se mu nechtělo tomu věřit. Zapomněl na své strachy a pochybnosti. Už zase měl jasný cíl a před sebou ženu, kterou znal celý svůj život. Ujížděl jako o závod a zastavoval jen na krátké přestávky, aby se najedl, napil a jeho kůň také. Hořel nedočkavostí jako papír. Provázely ho jasné představy o tom jak zvedne Julii do vzduchu a zatočí se s ní dokola a s nimi se pak bude točit celý svět. Už dokonce cítil jak ožívají jeho rty při představě, že jimi bude líbat ty její. Nikde už se v jeho představách neobjevoval žádný vévoda v podobě démona. Představa Julie byla nyní jasná a nezkalená. Jako by zapomněl na realitu, viděl to celé setkání jen na jediném místě, na jejich místě, mezi rozbořenými zdmi, obrostlými růžemi a břečťanem. Jak se krátila vzdálenost mezi nimi, tak rostla i jeho touha po ní. Chtěl přeskočit čas a zbývající vzdálenost, chtěl, aby vše už bylo teď. Přesto však měl pocit, že už ho nic nemůže zastavit a že není na světě tak mocná síla, aby je od sebe rozdělila. Po dvou dnech už seskakoval z koně před letním sídlem rodiny Shelly. Došel ke dveřím a zazvonil na zvonec na dřevěných dveřích. Otevřela mu služebná a odvedla ho do přijímacího sálu. Po chvíli čekání se objevila matka Julie. „Kdo jsi, chlapče?“ zeptala se Elaine, i když tušila. Už mnoho let měla pocit, že se Julie vídá s nějakým hochem. Láska v očích mladé dívky se nedá ničím zamaskovat, dokonce ani tehdy, pokud si to sama neuvědomuje. „Jsem Henri, Henri de Montmoreney.“ zdvořile se uklonil a políbil ruku, kterou mu Elaine nabídla. „Miluji vaši dceru a rád bych si ji vzal.“ přednesl rozhodně svou žádost.

„Je mi líto chlapče, ale Julie se za dva dny vdává. Nikdy bych nevěřila, že přijme žádost vévody. Ten člověk je ďábel. Ale co já vím, třeba chce být vévodkyní. Zítra se vrací z kláštera, aby se za něj provdala. Co zmůžu, její otec svolil a ona také.“ Henriho ta zpráva zasáhla přímo do srdce, nohy mu přestaly fungovat a on celou svou vahou dopadl do křesla. Poslední, co slyšel jasně bylo, že se Julie za dva dny vdává. Zbytek toho, co mu Elaine řekla, mu připadalo jako kdyby se propadal do hluboké propasti a ona na něj volala ta slova z rostoucí dálky až úplně zanikla do ticha, těsně před tím, než se roztrhl o tvrdou zem. Svět pro něj ztrácel obrysy a podoba Julie byla v jeho mysli jakoby rozmazaná.

Až po nějaké chvíli začal zase vnímat. Vnímat, že tu není sám, že na něj zírá Elaine a čeká co udělá.

„Je mi to opravdu líto, chlapče.“ snažila se ho ukonejšit.

„Vypadáš mnohem příjemněji než ten prohnaný vévoda.

Jenže Henri ji nebyl schopen už vnímat, beze slova vstal a chvátal pryč z tohoto domu, ani se neohlédl. Sedl na koně a až po delší době si uvědomil, že nejede domů ke své rodině, ale míří zpět do Saint - Malo. Snad stihne ještě loď San Patrick před jejím vyplutím. Ani nevěděl, proč tam, chtěl jen co nejdál od Julie a jejího budoucího manžela. Rozhodně nebude přihlížet, jak si bere jiného. Musí co nejdál od ní a zapomenout, že ji kdy poznal. Jak ho mohla zradit, jak mohla se sňatkem souhlasit? Asi její láska k němu nebyla tak silná, pokud vůbec existovala. Všechny vzpomínky na ni se mu v hlavě začaly rozpadat, vše bylo pošpiněnou její zradou. Zlobil se na ni tolik, že ho ani nenapadlo, že by vše mohlo být jinak, než se zdálo. Zlomené srdce vždy věří jen nejhoršímu scénáři, jakoby si masochisticky užívalo svou bolest, jako by chtělo ospravedlnit důležitost svého tlukotu tím, jak dokáže pro lásku krvácet. Jistěže se Henri především litoval, nemyslel s čistou hlavou,

jinak by si uvědomil, jaká Julie byla doopravdy a spočítal by si jedna a jedna. Muselo by mu být nad slunce jasnější, že si Julie dobrovolně vévodu nebere. Nejvíce by ji v této chvíli pomohl, kdyby si pro ni přijel a odvezl ji co nejdál, jak sám sobě předtím sliboval. Henriho však opustila jeho víra v jejich lásku. A nemůže se na něj za to ani nikdo zlobit. Čas, který jim byl vyměřen byl tak krátký, že se na něm nedalo stavět. Bylo to tak pět minut, co mu řekla, že ho taky miluje. Víc než to vlastně nevěděl. Víc si nestačili říct. Třeba by si ho stejně nikdy nevzala. Možná byl jen jejím dobrodružstvím a později by si stejně našla movitého manžela. Pravdou je, že nevěděl nic o jejích úmyslech nebo představách o budoucím životě.

Blížil se večer a on hnal opět s časem o závod, ráno vyplouvají. Rozhodně nechce, aby vypluli bez něj. Nyní už myslel jen na to jak nechce zmeškat svou loď. Loď, která ho odveze od minulosti. Čeká ho budoucnost jakou si sám zvolí. Stránky jeho života ještě nebyly napsány. Pojede, kam ho vítr zavane a snad pozná i báječná dobrodružství na moři, o kterých vždycky snil. Divoké bitky a souboje a on v nich bude neporazitelným hrdinou. Neohroženě povede své muže do dalších bitev a za bohatstvím. Opájel se těmito představami jen aby vytlačil jistou osobu ze své mysli.

Konečně uviděl plachty San Patricka na obzoru. Ještě více pobídl koně, aby neprošvihl svou šanci. V přístavu seskočil a nechal koně koněm. Viděl kapitána a jeho muže jak nasedají do veslic a dál k nim běžel po svých.

„Kapitáne!“ řval s plných plic a stále běžel.

Kapitán se otočil a když uviděl Henriho, tak se přátelsky rozchechtal na celé kolo.

Kapitola 4 Dáma v hostincích

K

očár zastavil před hostincem v Orleáns. Julie

vykoukla z okénka do tmy venku.

„Mademoiselle.“ ozval se muž na kozlíku. „Přenocujeme tady, počkejte v kočáře, půjdeme zařídit nocleh.“

„Počkám.“ řekla suše Julie. Byla otrávená, protože se ztrácela jakákoli možnost obstarat si to, co potřebovala. Byli stále na cestě až doteď a vypadalo to, že se od ní ti muži ani nehnou. Možnost útěku se jí začala ztrácet v nedohlednu.

O chvíli později už přišel Bonaventure, jak se tento vévodův muž jmenoval. Zaslechla cestou, jak spolu mluvili. Ten druhý byl Godet.

Bonaventure jí otevřel dvířka kočáru a pomohl jí vystoupit.

Když vstoupili do hostince, tak se Julie rozhlédla a všichni se také dívali na ni. Dokonce i ruch hostince utichl. Podle osazenstva bylo jasné, že tohle nebyl podnik, vhodný pro její

společenskou třídu. V nádherné, červené sukničce, s černým živůtkem a bohatě nabíranými, zlatě vyšívánými rukávy, bylo jasné, že s davem nesplyne. Dáma z vyšší společnosti, byť v doprovodu, sem často nezavítala.

„Následujte mě.“ vyzvala je robustní žena, která vyšla z kuchyně. „Ukáži vám vaše pokoje, mademoiselle.“ funěla do schodů a Julie stoupala těsně za ní.

Julie se ohlédla po mužích, oba si u baru objednávali pití. Vévoda by asi nebyl rád, kdyby věděl, jak málo ji hlídají. Ani její kufr jí nenesou, je odložený u nohou Godeta. To je možná ta příležitost, na kterou čekala. Nesmí ztratit ani minutu, není čas přemýšlet, zda to stihne nebo ne. Musela to prostě risknout, jiná příležitost se jí třeba nenaskytne.

Žena už odemyká pokoj a pouští Julii dovnitř.

„Budete něco potřebovat, mademoiselle? Zařídím cokoli.“ nabízí se žena.

„Dala bych si něco k večeři. A...“ zaváhala, zda může.

„Ano?“ zeptala se ledabyle žena.

„Dokážete být diskrétní? Můžu vám za to dát tenhle šperk.“

Julie vytáhla z výstřihu skrytý šperk.

Žena přišla k Julii, šperk uchopila do ruky a znalecky přimhouřila oko. Snad to té ženě bude stačit, v tuto chvíli u sebe nemá nic dalšího, co by mohla nabídnout. Žena stále hodnotila šperk a mlčela, což Julii přivádělo k šílenství. Vše v ní řvalo: Promluv, spěchá to!

„To je krásný šperk. Co za něj budete chtít, mademoiselle?“

Julie nemá tušení, jestli může ženě věřit, ale nezbyvá jí nic jiného, než vyklopit, co potřebuje. Děj se pak vůle Boží.

„Potřebovala bych, abyste mi sehnala pánské oblečení, košili, kalhoty, krátký kabátek, boty, opasek s šavlí, klobouk a cestovní brašnu.“ zamyslela se, jestli je to vše, co bude potřebovat. Snad to bude stačit, v tuto chvíli ji nic dalšího

nenapadá.

Strach z toho, že se Bonaventure s Godetem objeví ve dveřích, ji natolik ochromil, že měla v hlavě úplně prázdno, tepalo jí ve spáncích a srdce se jí prudce rozbušilo.

„Chcete to donést sem?“ vrátila ji žena svou otázkou zpátky do reality.

„Ne, rozhodně ne, uložte to v mém kočáře, ale tak, aby to nikdo snadno nenašel. Musí to tam být ráno, než budeme odjíždět. Nesmí to nikdo vidět, hlavně ne ti dva, co mě přivezli. Šperk dostanete, až budeme odjíždět. Musím si být jistá, že je vše na místě. Nezklamte mě, prosím.“ možná to bylo důvěřivé, možná příliš riskantní, ale nějak to zařídit musí. Snad tato žena bude tím správným spojencem, který jí podá pomocnou ruku v této rozhodující chvíli.

„Spolehněte se, mademoiselle. Ráno bude vše připraveno.“

Najednou se ve dveřích objevil Godet: „Co bude připraveno?“ chytá se poslední věty, kterou z rozhovoru zaslechl.

Žena byla naštěstí dostatečně duchapřítomná. „Snídaně, pane. Večeře tu bude za chvíli,“ uklonila se, ještě se podívala na Julii a chvátala pryč.

Julie si uvědomila, že šperk ještě neskryla. Naštěstí Godet nebyl moc všímavý. Štěstí jí zatím přeje, kéž by se dařilo dál.

„Kam vám to mám dát?“ ukázal a podíval se na kufr.

Julie využila jeho nepozornosti a šperk opět ukryla ve výstřihu.

„Dej ho sem.“ ukázala k posteli.

„Můžeš jít, po večeři si půjdu už lehnout.“ snažila se ho rychle zbavit.

„Musím vás stejně hlídat, mademoiselle. Vévoda chce, abychom vás pořád hlídali. Budu stát přede dveřmi.“ oznámil jí Godet. Nebyla z toho příliš nadšená, ale je to vlastně jedno, protože odsud stejně nehodlá utíkat. Aspoň, že ji nechce hlídat přímo v pokoji.

Julie si zklamaně odfrkla: „Pokud je to nutné...“
„Vévoda by mě zabil, kdyby se vám něco stalo nebo kdybyste zmizela.“ obhajoval se Godet.

„Chápu, ale i tak, zavři za sebou dveře. Nechci být rušena.“
řekla s nádechem rozkazu. Rozhodně se nedalo zapřít, že patřila ke smetánce.

Pozdě v noci zaslechla Julie hlasy na chodbě. Vstala a šla po špičkách ke dveřím.

Zaslechla svůj doprovod v živé debatě.

„Teda Bonaventuro, má to ten vévoda fakt kliku, že si bere takovou krasotinku. Já být na jeho místě, tak bych si pro ni dojel sám a právě bych si s ní užíval.“ zatoužil Godet. Julii to nepřekvapilo. Z těch dvou se jí zdál mnohem tupější a primitivnější.

„Nech si zajít chuť nebo dopadneš jako ten její hrdina.“
uchechtl se Bonaventure.

„Co s ním vévoda vůbec udělal?“ vyzvídal Godet.

Bonaventure trochu ztišil hlas: „Představ si, prodali jsme ho na loď San Patrick kapitánovi Antoinovi Messierovi. Divím se, že za něj ty dva franky vůbec dal. Dali jsme mu pěkně po tlamě. Teď už se plaví kdoví kam. Pokud už ho nežerou krysy. Dal jsem mu takové malé varování.“ rozchechtal se jako zvíře při vzpomínce, jak s Henrim naložili.

Julie by je nejradši zabila, ale musela svůj vztek ovládnout.

Aspoň ví, kde má Henriho hledat. Zasvitl jí kousek naděje, že ho přeci jen najde. Po tichu se plížila zpátky do postele. V tu chvíli však zavržala dřevěná podlaha, Julie na okamžik ztuhla.

Na nic už nečekala a cupitala do postele. Sotva se přikryla peřinou, tak muži vtrhli do jejího pokoje. Místnost zalilo světlo z chodby a zdola se ozýval zpěv. Godet přišel k posteli a když uviděl spící Julii, tak si oddechl.

Bonaventura na něj zasyčel: „Co je? Tak už pod’.“

„Když vona je tak pěkná...“ zašeptal a pohladil ji po vlasech. Bonaventrure sáhl po šavli a byl okamžitě připraven zasáhnout. Godet si toho drobného gesta všiml a to stačilo, aby se mu zase vrátil zdravý rozum.

Godet vyšel z pokoje a zavřel za sebou.

Ted' si mohla oddychnout Julie. Ti jedni mizerní bastardi, proklela je Julie. Kdyby měla jednou příležitost, určitě by jim za Henriho nezůstala nic dlužná. Polykala v sobě vztek jako hořké pilulky. Bude pro ni zítra těžké předstírat, že k nim necítí takový nezměrný odpor, jaký cítí právě teď. A vědomí, že stojí pár metrů od ní a ona nemůže udělat nic, aby jim ublížila, jako oni ublížili člověku, kterého měla na tomto světě ze všech nejraději.

Druhý den za úsvitu už vyráželi. Žena je šla vyprovodit ke kočáru. Julie nemyslela na nic jiného, než na to, zda jsou věci, které si objednala, na svém místě. A další věc, pokud jsou, tak tu bylo riziko, že je ti dva tupci objeví. To by byl její konec.

„Pánové, hlavně, aby ste nezmokli, na obzoru se to nějak mračí.“ promluvila na ně hospodská. Oba muži začali zírat na obzor jako žena z hostince. Ta toho využila a sklonila se ke kočáru, aby Julii ukázala, že na podvozku má vše připraveno. Julie ženě podala ruku a vtiskla jí do ruky šperk. V ten okamžik se jí tak ulevilo a zároveň pocítila k ženě, kterou téměř neznala, obrovskou vděčnost. Měla v ruce její osud a rozhodla se jí pomoci. Mohla si jen domýšlet, jestli žena aspoň tušila, čemu napomáhá. A třeba pouze učinila to, za co dostala zapláceno, bez otázek a s naprostou diskrétností. Ať tak či tak, vše dopadlo dobře.

„Děkuji za vše.“ to už se kolem nich zase motali chlapi. Godet jí otevřel a pomohl do kočáru. Muži už se na ni z kozlíku neotáčeli a neviděli, jak se z okénka kočáru dívá za ženou, jak